

SLOHOVÉ
CVIČENÍ
NA
DEVIACE
KNIHA ČTVRTÁ

© Stanislav
Filip

Stanislav Filip

**SLOHOVÉ CVIČENÍ
NA DEVIACE**

**KNIHA ČTVRTÁ
VÍTĚZ BERE VŠECHNO**

**© STANISLAV FILIP
1980**

Vydání první 2025

© Stanislav Filip, 2025

Obálka © Stanislav Filip

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-284-8 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-285-5 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-286-2 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Obsah

Jakub je konečně v civilu	5
Rezignace	8
První noc „ve svém“	14
Všechno je jinak	23
Jakub nastupuje do práce	28
Jiřina dostala práci v Kornolitu	30
Jiřina opět hledá vhodnou práci	33
Jiřina nastupuje u dráhy	48
Jakub zpytuje svědomí	52
Jakub se asi jen tak lehce Jiřiny nezbaví	55
Tátův rozhodující tah pěšcem	57
Období bez Jiřiny	60
Jakub se rozhlíží po příležitostech	62
Jakub zažívá pocit opravdové zamilovanosti	67
Jakub zjišťuje, že Pavlíně už tikají biologické hodiny	71
Jakub nachází záložní řešení	74
Chůze po tenkém ledu	84
Domácí výslech	92
Nechá se Jakub obalamutit kusem žvance?	101
Přichází nečekaný problém	107
Vrátní vědí všechno	114
Křížový výslech	116
Jakub je prostě slaboch	122
Je pravda, že se protivy přitahují?	126
Baba recepční s fenomenální pamětí	129
Jakub se přes počáteční rozpaky vrhá znovu do průšvihů	131
Jakub zase naslouchá vnitřním hlasům	134
Setkání s tátou	136
Nenadálé vyřešení situace	141
Paní Jusková	148
Nečekaná nabídka	151
Setkání obou rodin	153
Jakuba dohání minulost	162
Jakub si na svatbu s Jiřinou musí vzít půjčku	167
Osudné rozhodnutí	169
Jakub má přečkat u Lojziny na ranní autobus	180
Taková nabídka se neodmítá	191

Nějak se to všechno komplikuje	210
Bylo mi to zapotřebí?	218
Otázka pro čtenáře: může se od smíchu umřít?	221
Jak z té šlamastyky ven?	224
Šíleností ještě není dosti	233
Jak z toho ven?	240
Ještě jeden podstatný zádrhel	244
Cesta domů	249
Spása přichází znenadání	253
Připravuje se Jakubův sňatek s Jiřinou	258
Jakub už leze do chomoutu	260
Se Sovětským svazem na věčné časy	272
U dědečka v Rudce	277
Parcela na obzoru	291
Důvěřuj, ale prověřuj	298
Jak je to s darem od babičky	304
Období půstu	314
Jakube, budeš muset změnit zaměstnání	321
Malý Jakoubek je na světě	324
Ultimátum	328

Jakub je konečně v civilu

Když jsem vstoupil po nekonečných dvou letech vojenské služby na práh rodného domu, ještě pořád jsem věděl, co řeknu a co udělám, když mě máma bude přesvědčovat o tom, že chomout, do kterého mě společně s Jiřinou chtěla zapřáhnout, je to nejlepší, co mě v životě mohlo potkat. Celou cestu jsem si to opakoval. Přehrával jsem si v duchu ty nejrůznější situace, které by mohly nastat a byl jsem spokojený sám se sebou, jak jsem jim tvrdě dokázal čelit a jak jsem byl v tom imaginárním jednání s matkou neústupný.

Když jsem otvíral letité dveře, tak opětovně vydaly ten známý vrzavý zvuk, jaký jsem slyšával už od doby svého dětství. Stejný chlad za nimi mě přijal jako pokaždé a já jsem si snad poprvé v životě uvědomil, že to vlastně úzce souvisí s obyvateli domu.

Uvnitř jsem našel jenom tátu, protože matka s Jiřinou byly zrovna ve městě něco nakoupit a konečně také vyřídit nějaké to její zaměstnání. S údivem jsem sledoval, jak zase od mé poslední návštěvy zestárl a kdybych nevěděl, že je to můj otec, tak bych ho patrně považoval za úplně cizího člověka. Ta odporná nemoc zvaná stárání změnila každou lidskou bytost takřka k nepoznání. Tiše a ve skrytu saje ve dne i v noci, neustále a trpělivě, jak pavouk ubohou mušku, která se mu svou neopatrností připletla do sítě. Jak je ta jeho kůže scvrklá...! A přesto se pod ní rýsují ještě ty původní svaly, které mě kdysi s naprostou lehkostí drtily na improvizované podlaze ringu, (kterou tvořily dvě vyřazené matrace), když ze mě chtěl mít stejného chlapa, jako byl on sám.

„Jakube...?“ - byl viditelně překvapený a zároveň taky i dojatý, že jsem se tak znenadání objevil a že už ty dva roky mám za sebou.

„Tati!“ - byl jsem v rozpacích, jestli ho mám obejmout, nebo to jenom tak přejít a být rád, že jsme si opět nablížku. Ještě dřív, než jsem se stačil cítit vyložené trapně, tak našťastí promluvil on:

„Ty, Jakube, jak to vlastně bude dál?“

„Myslíš jako s Jiřinou?“ - věděl jsem, na co naráží. Přikývl.

„Jsem rád, že jsi přišel, když tady nejsou. Potřebuji znát tvoje

stanovisko, a to hned teď, ještě dřív, než přijedou z Prostějova,“- podíval se plaše ke dveřím a pak šel pro jistotu raději zamknout. „Člověk nikdy neví, kdo ho může poslouchat...“- omlouval ten svůj neobvyklý úkon, který jsem v této chvíli považoval za přehnaně opatrný. Něco podobného jsem u něj nikdy neznamenal, protože takováto opatrnost byla pro můj nedostižný vzor v minulosti naprosto nepředstavitelná. Asi v tu chvíli dokázal uhodnout, co se mi při tom honilo hlavou, protože hned nato řekl: „Ony jsou teď skoro pořád spolu, mám dojem, že tvé matce přeskočilo.“

„Mně se přece můžeš svěřit,“- předpokládal jsem, že mi chce sdělit něco, o čem bych měl vědět kromě něho jenom já. Začínalo mi ho být čím dál víc líto a tak jsem mu chtěl dát jasně na srozuměnou, že mě může považovat za svého spojence. A kdo jiný by to taky mohl v tomto domě být?

„Myslel jsem, jestli ses rozhodl žít se... slečnou Onderkovou?“- položil mi otázku, kterou jsem od něho víceméně očekával.

„Já už jsem jí přece řekl na rovinu, že s ní nechci mít nic společného,“- nehodlal jsem před ním nechat na sobě dojem, jaký jsem slaboch a že ta dvouletá prezenční služba ze mě žádného chlapa neudělala, jak původně předpokládal. „Jenomže ona je tak drzá, že to nemá obdoby,“- nastínil jsem, že bych se jí sice rád zbavil, ale že pravděpodobně bez jeho pomoci vlastně ani kloudně nevím, jak bych to měl udělat.

„Zeptal jsem se jenom proto, abych věděl, co k ní vlastně cítíš,“- pokýval hlavou a pak na mě dlouze pohlédl. Uvědomil jsem si, že to vlastně bylo poprvé v životě. Vždycky se mnou mluvil tak, že jeho oči bloudily všude jinde, ale tak přímo, jako teď, se mi do očí nepodíval nikdy; jakoby cítil pořád na sobě nějakou vinu, nebo co. Bylo to velmi potěšující zjištění, že to dvouleté odloučení a nynější můj návrat posunuly naše vztahy o nějaký stupínek blíž k sobě a proto jsem mu odpověděl:

„Jak říkám, tati, já už jsem se rozhodl. A jestli si myslíš, že mě ten její odchod bude bolet, tak tě můžu ujistit, že rozhodně nebude.“

„To jsem potřeboval slyšet,“- bylo na něm znát, jak se mu při mých slovech ulevilo. „Řekneš jí sám, aby šla z domu, nebo jí to mám říct já?“- postavil mě svou další otázkou prakticky před

hotovou věc; pravděpodobně se tak rozhodl ještě před mým příchodem.

Ten jeho horký brambor mě začal pálit v rukách.

„Je to přece tvůj dům...?“- odpověděl jsem opatrně, i když jsem věděl, že to tak není, že mu tady nepatří díky mámě ani ten hrníček se zbytkem kávy, kterou měl v ruce, když jsem se v tom jeho kamrlíku objevil. „To, jak si pořád vymýšlí, třeba že je těhotná a tak...“- hledal jsem argumenty, kterými bych ho ujistil, že to s tím rozchodem myslím opravdu vážně.

Podíval se na mě stejným pohledem, jako kdysi, když ze mě chtěl vyrobit stejného borce, jako byl on sám. Jak já jsem ten pohled znal (a jak jsem ho tenkrát kvůli tomu nenáviděl!)

„Takže jsme dohodnutí, ano? Až přijde, tak jí to řeknu já a ty budeš mluvit jenom tehdy, když se do toho vloží matka. Souhlasíš?“- udělal znovu těch několik kroků ke dveřím, aby je odemkl. Asi by jen těžko mojí mámě vysvětloval, proč se zamýkáme, protože to byl už po léta její neměnný zvyk; pokud byl ve dne aspoň jeden člen rodiny přítomen, dům zůstával až do pozdního večera otevřený.

„No...“- přikývl jsem, i když mi přitom bylo jasné, že jakmile jenom naznačí před matkou, že by se Jiřina měla vrátit odkud přišla, tak ho už po první větě nepustí s největší pravděpodobností dál ke slovu. Raději jsem rychle přešel na téma, které bylo také dost aktuální; co budu dělat v Sigmě a co se tam za ty roky, co jsem tam nebyl, změnilo.

Když už toto téma docházelo a já jsem se dozvěděl prakticky všechno co jsem potřeboval, projevily se zájem vyjít si za dům na zahradu. Zahrada byla jeho pýcha. Trávil tam většinu svého volného času a pro mě byl vlastně takovou názornou ukázkou vítězství člověka nad plevem. Bylo vidět, jak ho to těší, když ho chválím za tu jeho námahu, kterou máma považovala za zcela zbytečnou. Podle ní plevel bude růst vždycky, ať chceme nebo nechceme, nějaké ovoce se vždycky urodí, takže to jeho nesmyslné pletí a ošetřování stromů je pouhopouhá ztráta času. Jenže práce na zahradě ho uklidňovala a dala mu aspoň trochu zapomenout na ta příkoří, kterých se mu vrchovatě dostalo před mnoha léty od soudruhů a kvůli kterým pomýšlel i na sebevraždu.

Rezignace

Když jsem uslyšel zahoukání motoráku, který se blížil k přejezdu směrem na Čelechovice, uvědomil jsem si, že se s ním taky blíží i okamžik pravdy, protože máma s Jiřinou už jistě nějakou chvíli kráčí od nádraží domů. Jenomže mé mámě trvala chůze od vlaku různě dlouho. Obvykle se celá ta trasa dala ujít za necelých pět minut, ale záleželo na tom, jestli třeba potkala po cestě nějakou kosteleckou drbnu. To se s takovou pokaždé s chutí zapovídala tak, že ta cesta mohla trvat klidně i hodinu; (těch pět minut platilo pouze tehdy, kdy všechny spolucestující ženy před ní stačily zavčas uprchnout). I na tátu po tom zvuku dolehlo větší napětí, takže pokud ho předtím přede mnou úspěšně skrýval, tak teď bylo opravdu znatelné.

I když jsme stáli venku na čerstvém povětří, vzduch kolem nás by se dal krájet, a když se chodbou rozlehlo přibouchnutí zavíraných dveří, věděli jsme oba, že ta kritická chvíle je tady. Jiřina si při příchodu patrně všimla mé odložené tašky na stole, protože jsem pak zakrátko nato zaslechl její hlas, který se k nám donesl z otevřené chodby:

„Jé, Jakub už je doma!“

„No sláva, už to má za sebou,“ - odpovídala jí máma a vzápětí se pak obě vyhrnuly na dvorek, aby se mohly se mnou přivítat. Jiřina hned na zápraží nasadila radostný výraz a rozeběhla se ke mně. Táta mě po očku pozoroval, aby viděl, co to se mnou udělá, jestli jsem mluvil pravdu, že je mi lhostejná, nebo jestli jsem jenom tak plácal do větru. Ani jsem se nemusel dívat, jeho pohled jsem na sobě doslova cítil.

„Jakube, mám práci!“ - sdělovala mi překotně, ale ve skutečnosti to vlastně patřilo nám oběma.

„No a co?“ - nesdílel jsem nijak zvlášť to její nadšení. Věděl jsem, že tím jenom potřebuje tátu odzbrojit, aby k ní byl shovívavější, když teď budeme žít všichni pohromadě pod jednou střechou.

„Ty nemáš radost, Jakube?“ - přispěchala jí na pomoc matka.

„A měl by?“ - vložil se do toho táta. „Já si myslím, že slečna Onderková už dost lenošila a že je konečně načase, aby pohnula tím svým líným zadkem.“

„Ale prosím tě, co tě to zase přelítlo přes nos?“- pokárala ho matka. „Náhodou Jiřinka mi pomáhá v domácnosti každou chvíli.“

„To, že ti umyje těch pár kousků nádobí? Tomu ty říkáš pomoc?“- řekl pohrdavě otec. „To já si tedy pomoc představuji jinak.“

„Nehádejte se zbytečně,“- chtěl jsem ty dva věčné rivaly aspoň trochu uklidnit, jenomže pak jsem řekl něco nepatřičného, protože to zhatilo celou tátovu koncepci, která se týkala vytěsnění Jiřiny z mého života. „Nebudeme si přece všechno vyčítat hned první den?“

„Tak si dělej, co chceš, já jsem ti chtěl jenom pomoci,“- táta pochopitelně vztáhl tu moji poznámku na sebe a tím pádem zjistil s nelibostí, že namísto toho, aby se síly vyrovnaly, tak najednou je v opozici proti nám třem. „Tak se v tom marastu plácej sám,“- našťavaně odešel do kůlny, odkud vyvezl kolečko s náradím a pak začal opodál demonstrativně hrabat okolo perfektně upraveného záhonku s karotkou.

„Vidíš? Tatínek tě nechal v tom,“- Jiřině přes tvář přelétl vítězný úsměv, když mi to sdělovala.

„No tak, děti, pojďme se zatím najíst,“- přerušila matka to naše dohadování. „Pak se podíváme, co se dá udělat s tím pokojíkem, kde byla dílna, abyste měli taky nějaké soukromí.“

„To přece počká, když se s tím nehýbalo doted,“- nebylo mi jasné, proč už to dávno třeba nedala za úkol Jiřině, která si tu válela šunky a nudila se, zatímco ona do ní cpala horem spodem a hýčkala ji jako ve vatičce.

„Přestěhujeme tam tu dvojdílnou skříň, abyste měli kam dát věci,“- zdálo se, že matka vůbec nevnímala co říkám, protože byla právě zabraná do svých představ, které se týkaly našeho bydlení.

„Ale...“- nechtěl jsem, aby si dělala iluze o naší budoucnosti, jenomže Jiřina byla jiného názoru.

„Jaký ale?“- šklebila se mi přímo do obličeje. „Jenom se neostýchej a ber, když ti to tvoje maminka nabízí.“ Jak bylo z toho jejího chování zřetelné, omotala si mou matku opravdu dokonale kolem prstu, měla u ní zázemí a tím byla také oproti mě ve značné výhodě.

„A taky bychom mohli snést z půdy ten stolek, abyste měli u čeho sedět,“- pokračovala matka ve výčtu věcí, které by případně mohli s tátou oželeť, když jde o to nainstalovat hnízdečko lásky, jak předpokládala ve své bujné fantazii. „Ty dvě válečky od Františka se trochu pošijí a můžou vám sloužit ještě léta,“- přihodila nám na tu hromadu jakási rozvrzaná torza čehosi, co patrně bylo kdysi podomácku vyrobenými manželskými postelemi u tátova bratra, který na jedné z nich dokonce prý zemřel (naštěstí nevím, na které se to stalo). Začínal jsem mít dojem, že v rodném domě začínám být jakýmsi cizím elementem, se kterým se nepočítalo, že se vůbec vrátí po tom dlouhém odloučení, a že tu vládnou neurovnané poměry, na které jsem předtím nebyl zvyklý.

„Já bych se klidně nastěhoval do malého pokojíčku ze strany od Bendové,“- udělal jsem pokus, kterým bych se aspoň částečně izoloval od ostatního dění v tomto pro mne tak chaotickém prostředí.

„A kde bude spát tvůj otec? To vůbec nepřipadá v úvahu,“- matka rezolutně zamítla můj návrh.

„Neříkej, že máš celý ten velký pokoj jenom pro sebe na spaní?“- zeptal jsem se jí schválně, i když jsem moc dobře věděl, že moje rodiče spí odloučeně už od té doby, co se táta (prý kvůli mně) vrátil od paní Večeřové ze Lhoty pod Kosířem, se kterou zplodil moji nevlastní sestru Dagmar.

„No a kde mám podle tebe spát?“- durdila se, protože zase naopak ona moc dobře věděla, na co narážím. Byl to opravdu podivný svazek, který provozovali ti dva, které jsem oslovoval mámo a táto. To už ani nebyla symbióza, to už bylo dobrovolné vězení, sebemrskáctví, nebo jak se to vůbec dá nazvat.

„A co v obýváku? Na otomanu by se přece taky dalo vyspat?“- měl jsem ještě poslední řešení, jak si pro sebe sehnat úložný prostor.

„Ale ten je přece průchozí?“- divila se matka mému nápadu. „Kdybych potřebovala v noci na záchod, tak tě budu budit.“

„No a co? Lidi žijí v daleko horších podmínkách,“- ubezpečil jsem ji, že taková maličkost, jako je nějaké její courání po pokoji, kde spím, mě nemůže absolutně vytočit. „Takže připouštíš, že bych si tam mohl ustlat?“ Matka si ovšem okamžitě

uvědomila, že mi svou špatně formulovanou odpovědí vlastně nevědomky popustila uzdu, a proto zase přitvrdila:

„To taky nepřipadá v úvahu. Tam chodí lidi, co k nám přijdou na návštěvu, a to by se muselo pořád stěhovat sem a tam. A toho perí, co je pokaždé z těch duchen!“ - vymýšlela si i takovéto banality, jenom aby nebyl důvod mi vyhovět.

„Já ti slibuji, že každý den to jedno pírkó po sobě vyluxuji,“ - pokusil jsem se celou věc zlehčit, ale na mámu jsem si nepřišel.

„Kdepak! Pěkně budeš spát s Jiřinkou a hotovo!“ - vystihla pravou příčinu mého kličkování a tím pádem jsem měl vystaráno. „Tak mi řekni, co je to s tebou? Tam někde v cizím prostředí spíte spolu a tady, doma, by ses před námi styděl?“

„On je tak trochu stydlivka,“ - přihodila si Jiřina polínko a hned si taky před matkou zalaškovala: „Ale já ho to časem odnaučím, že? My, ženy, si v tomto ohledu rozumíme, no ne?“

„Samozřejmě,“ - přisvědčila matka, která v tom jejím výroku nemohla vidět tu zjevně skrytou narážku na svoji vlastní osobu, protože pokud si pamatuji, tak nikdy neměla smysl pro humor. „Běžte si to snést z té půdy, ať to máte do večera nachystané,“ - dala nám nějaké čtyři hodiny na to, abychom do vyhrazené místnosti přenesli pouhých pět, nebo šest věcí.

Nemělo už dál smysl stavět se jí na odpor, protože byla pevně rozhodnutá asi už dávno předtím, než jsem přijel. Proto jsem se zařekl, že když už musím s Jiřinou sdílet jeden kamrlík, tak jí to soužití pěkně osladím. Žádný sex, žádné mazlení. Nakonec se ukáže, kdo z koho.

Už při tom samotném stěhování jsme si my dva s Jiřinou málem vjeli do vlasů.

„Co to bylo v té Bílé Studni?“ - byla hned její první věta, když jsme se ocitli mimo dosah mé matky.

„A co by jako mělo být?“ - věděl jsem s určitostí, že nezapomena na ten bláznivý průběh našeho posezení v tamější hospodě, a že to bude v sobě dusit do první příležitosti. Když jsem se z dopisu od matky dozvěděl, že je opět v Kostelci, tak jsem musel počítat, že z její strany v brzké době něco takového přijde, a proto jsem se také na to mohl předběžně i trochu připravit.

„Opila ses, holky tě odvedli domů a já jsem pak jel zase zpátky do kasáren. Přece nebudu chodit k někomu, kdo o mě nestojí? To přece musíš uznat sama?“

„No, pravda, on táta je takový...“- snažila se omluvit svého otce, i když musela vědět, že jsem si už o něm za tu jedinou návštěvu vytvořil svoje vlastní mínění. „Ale co bylo pak?“- vrátila se k té původní otázce.

„Co myslíš, co bylo pak?“- odpověděl jsem jí rovněž otázkou. Získával jsem tím čas, zatímco v hlavě jsem si mezitím srovnával, jak jí to říct, aby ji to co nejvíce ranilo.

„A co třeba Jaruna se Zdenkou? Nenalákala tě náhodou Zdenka do toho svého doupěte?“- neopomenula mi vmést do tváře situaci, kterou si byla schopná zapamatovat, dokud ještě nezačal u ní působit ten uspávací prášek. „Nebo mi chceš tvrdit, že jsi jel rovnou do Třebové?“

„To se ví,“- vylezlo ze mě, i když jsem se původně rozhodoval jinak. „Přece si neudělám průšvih pár dní před koncem?“

„No, já jsem jenom myslela...když je všecy tak dobře znám...“- naznačovala, k čemu až do této chvíle směřovaly její dedukce. „Jestli jsi jim fakt odolal, tak to jsi tedy frajer,“- pokývala uznale hlavou, i když pořád ještě po mně vrhala podezřívavé pohledy. Jistě, chtěla tím naznačit, abych se k tomu vyjádřil do posledního detailu, abych jí prostě jenom řekl něco tak průkazného, co by ji uklidnilo, jako že s těmi dvěma opravdu nemám nic společného.

Měl jsem jí říct, že v tom jejím podezření lítají obě najednou? Že jsem se nechal oblbnout jejich řečičkami? Teď, když jsem to tak dobře zakamufloval, že se to rovná kamenu hozenému do vody? Tohle jsi měl přece v úmyslu; napřed ji ukolébat a potom ranit při nějaké vhodné příležitosti tak, že ji to položí na lopatky. Jakube, mám ale zato, že si ty ruce mneš předčasně. Jak to myslíš? Že jsem dvěma docela hodným klukům předhodil takové krásné holky, co jsou krev a mléko? Přece nejsem hluchý, slyšel jsem, co si ti kluci pokaždé před večerkou povídali, jak si představovali svoje budoucí kočky, a jak si s nimi zařídí svůj další život. A já jsem jim přece ty jejich představy splnil, tak o co vlastně jde? O co? Jenom o takovou maličkost, že každá z nich nosí tvoje děcko - tedy jestli mluvily pravdu. Co když

se to jednou prozradí? Co když jednou ve slabé chvíli, kdy se pro nějakou prkotinu pohádají, některá z nich řekne a stejně to tvoje není? Ale ne, to přece neudělá, to by si jenom sama pod sebou podřezala větev, ne? Ostatně, když to neřekne hned, tak kdo by jí potom věřil? A dej mi už pokoj, ty moje hloupé svědomí! Chci už pryč, chci se už nadobro odstříhnout od té přiblblé minulosti, přece mě nebudeš trápit nějakými výčitkami, když mě teď čeká sladký život v civilu! A s Jiřinou to už zvládnou sám, neboj. Když ji budu systematicky dělat schválnosti, tak to nakonec vzdá sama.

První noc „ve svém“

Matka nás ten první den vyhnala poměrně brzy na kutě; prý abychom si ještě užili toho volného času, než se zapojíme do pracovního procesu. To prý pak bude veškerá sranda končit, jelikož ve velkých kolektivech občas vzniknou i situace, které člověku přinesou starosti, a těch že si člověk za život užije ažaž.

Když jsme se s Jiřinou ocitli ve svém „zařízeném“ kumbálu, sedl jsem si ostentativně na opačnou stranu postele „od Františka“, než se posadila ona.

„Nemysli si, že spolu budeme něco mít,“- začal jsem dialog jako první, protože jsem věděl, že k nějakému rozhovoru musí dojít tak jako tak. „Bude lepší si to vyříkat zavčas, aby pak nikdo z nás nemohl mít nějaké mylné iluze.“

„Já tedy žádný iluze o tobě nemám. Přemýšlela jsem o tom, co se stalo a stejně ti nevěřím, že ses nevyspal ani s jednou z nich. Nebo dokonce oběma?“- vrátila mi ten můj výpad docela slušně.

„Čemu věříš, to je tvoje věc,“- neměl jsem v úmyslu omílat pořád jedno a to samé. Bylo ovšem jasné, že moje svědomí ke mně nebylo moc přívětivé a já jsem se cítil tak, jako bych byl přistižený při nějakém nedůstojném chování, jako je třeba krádež a podobně. Jenže mohl jsem jí to vyklopit přímo tak, jak to ve skutečnosti bylo? Copak by pochopila, že jsem v tom byl skutečně nevinně? Ale Jakube, už zase ustupuješ z toho svého plánu? Klidně jí přece můžeš říct, žeš šukal obě dvě a že to bylo něco úžasného, abys jí aspoň trochu srazil to její neotřesitelné sebevědomí, aby pořád neměla pocit, že je něco výjimečného a že má takové kvality, za které by každý jiný chlap dal nevím-co. Každá má přece vagínu, jenom záleží na tom podání, jak říkal vždycky můj kamarád Rudolf.

„Musel jsi chrápat aspoň s jednou z nich,“- měla nutkavou potřebu vymámit ze mne jakékoliv přiznání. Vpíjela se svýma očima do mé tváře a já jsem měl co dělat, abych neuhnul pohledem, protože kdybych to udělal, věděla by své a pak by si domýšlela možná i to, co vůbec nebylo. „Tak s kterou to bylo? Se Zdenkou, nebo s Jarunou?“- dorážela jenom proto, aby se

řádně namotivovala nějakou pomstou, až někdy příště potká některou z nich.

„Nechci s tebou spát proto, že jsi mě už několikrát podrazila, chápeš? A ta tvoje rodina, to je opravdu výkvět, to ti povím! Otec ochmelka a vesnický buran, který nemá přehled a tyranizuje všechny v okolí, matka domácí puťka, která si nechá všechno líbit. Však jsem sám slyšel ty jeho nadávky a dokonce si myslím, že nemá daleko k tomu, aby jí dal nějakou facku. Já sice taky nemám rodinu podle své chuti, ale táta na matku nesáhl nikdy a opilého jsem ho viděl akorát jednou v životě. A to ještě ze vzteku, že mu komunisti vyhodili mašiny na dvůr, kde zrovna přšelo, a než přijel z práce, tak mu všechny zrezi-věly,- až jsem se sám podivil, že jsem se nechal unést jednou ze vzpomínek na minulost.

„Přece jsem ti to vysvětlovala, jak to bylo?“- dovolávala se něčeho, co mi povídala už při našem prvním setkání. Jenomže to bylo stejně prospikováno pouze samými výmysly, které kupila jeden na druhý.

„To tvoje vysvětlování, jak tomu říkáš, byla stejně jenom samá lež,-“ řekl jsem, abych poukázal na to, co mi na ní vadí nejvíc. „Vždyť ty už ani nevypustiš jedinou pravdivou větu! Jak se pak s tebou může člověk domluvit?“

„Náhodou, co bydlím tady, tak jsem si ještě nic nevymyslela! Ani jednou!“- hájila se. „Tam, kde jsem doposavad bydlela, tak to jsem si musela občas něco vymyslet, jinak bych ani mezi nimi neobstála, ale tady je to něco úplně jiného! Ty třeba máš férové rodiče, chápeš? Naši vůbec neznají, co je to být férový, hlavně otec, takže se tam nedalo vůbec žít!“

„To ale přece neznamená, že když jsi musela lhát tam, tak musíš lhát všude?“- namítl jsem. „A hlavně pak někomu, kdo ti chtěl podat pomocnou ruku,-“ považoval jsem za nutné jí připomenout, co jsem pro ni už udělal.

„To myslíš jako ty?“- ohrnula ret, aby mi dala najevo, jak si ty moje aktivity cení. „Tobě jsem přece zase tak moc nelhala, protože ses mi líbil hned od toho prvního okamžiku, jak jsem tě uviděla v tom okně na DSO. Hned jsem si taky řekla toho kluka musím dostat do postele, což se mi taky podařilo,-“ připomenula mi onen okamžik, který byl pro mě tak zásadní, že

mi obrátil život doslova naruby. Chvilkové zajiskření v jejích očích mi prozradilo, jak snadným soustem jsem vlastně pro ni byl a znovu mi tím dala vychutnat moji slabou vůli odolat jejím cíleným nástrahám, kterými u mne vzbudila lítost a potřebu jí pomoci.

„Mně jsi lhala v tom, že jsi plnoletá, a to je třeba jedna ze zásadních věcí, kterou jsem se měl od tebe dovědět úplně jako první,“ - dal jsem jí jasně najevo, že to, co se mezi námi odehrálo, má vlastně na svědomí jenom a jenom ona.

„Tak to teď pěkně kecáš!“ - zvýšila hlas, což ostatně dělala vždycky, protože se domnívala, že když přidá na decibelech, tak ta její obrana bude úspěšnější. „Já jsem ti nikdy neřekla, že mi není osmnáct, na to jsem si totiž dávala moc velký pozor!“

„Tak když jsi mi neřekla sama, jak bys to měla správně udělat, tak jsi mi tuto skutečnost zatajila. To přece vychází nastejno, jako kdybys lhala,“ - namítl jsem.

„Předtím ses neptal...“ - když se na mne podívala, tak jsem v jejích očích vyčetl otázku, proč se pořád vracím k něčemu, co už je dávno pryč.

„A co třeba ta tvoje politá občanka na tom hotelu?“ - připomněl jsem jí. „To byl přece jasný podvod! Kdybych tehdy věděl, že ti není osmnáct, což jsem se totiž dozvěděl až od Mikuláše Lukáče, tak jsem si s tebou nikdy nezačal. Bohužel to už bylo pozdě,“ - dal jsem jí najevo, že dodneška lituji toho, jak se to tehdy seběhlo. Zároveň jsem přitom nemohl pochopit, jakými úskalími musela prokličkovat, než ji třeba zaměstnali už v té Tesle Lanškroun; vždyť na tom personálním oddělení musela sedět nějaká debilní stará ropucha, když se jí prokázala tak zničenou občankou a přesto ji do té fabriky vzali? To tam měli takový akutní nedostatek pracovníků? Anebo teď v té Kornoletce? Živě jsem si to představil. Už jste někde předtím pracovala slečno Onderková? No samozřejmě, nevidíte to razítko? Je nějaké rozmazané, skoro nečitelné. Já za to nemůžu, vyhlídl jsem se do kabelky odbarvovač. Tak já vám tam prozatím to razítko dám, abyste se mohla prokázat, že pracujete, ale dejte si tu občanku co nejdříve do pořádku a potom za mnou ještě jednou přijďte. A bylo to. Jiřina uměla prostě kvůli té své schopnosti tak důvěryhodně lhát, že jí procházely věci, za které by

byl jiný dávno potrestán.

„No jo, Miky...“- povzdechla si nad tou starou připomínkou jedné ze svých prvních sexuálních zkušeností. „Ten byl vždycky ukecaný.“

„Ale bylo od něho férové, že mi to aspoň řekl,“- obhajoval jsem svého někdejšího informátora (a zároveň bývalého amanta Jiřiny, „soka“ a vlastně i spolubydliciho v jedné osobě).

„Tak ty mi tady chceš tvrdit, že bychom v té posteli nakonec neskončili?“- docházelo jí, kam všemi těmi řečmi směřuji.

„Pravděpodobně,“- připustil jsem, jenomže vzápětí jsem si také uvědomil, že to nevyznělo vůbec tak důrazně, jak jsem původně zamýšlel. „Spíš ne, vlastně rozhodně ne,“- snažil jsem se z toho hned vymanévrovat, protože jsem si uvědomil, jak jsem si pěkně naběhl.

„Spíš ne, rozhodně ne,“- papouškovala po mně. „Tak to ale zase kecáš pro změnu ty! Co jsem se na tebe poprvé podívala, tak jsem hned poznala, jak jsi byl celý nadržžený! Ještě jsem si v duchu říkala, že jsi docela schopný se v nestřeženém okamžiku na mě vrhnout!“- nechtěla nechat na sobě ten prvotní impuls, který zavinil, že jsme se teď ocitli společně právě na tomto místě.

„To tedy máš pěkně bujnou fantazii!“- zkusil jsem se zasmát, abych jí dokázal, že jsem nad věcí, ale sám jsem se přistihl, že to bylo příliš křečovitě. „Vůbec mi nepřišlo na mysl, že bych s tebou mohl něco mít, protože ty ani nejsi můj typ, aby ti bylo jasné,“- doufal jsem, že se jí moje slova aspoň dotknou a že nad nimi popřemýšlí. Která žena by k tomu byla lhostejná, kdyby jí nějaký mužský řekl přímo, že se mu nelíbí? Ať jenom pocítí co nejbolestněji, že tu není vítaná a že když ji budu nějaký čas odmítat, tak snad i ta máma nakonec pozná, že tu není něco v pořádku. Ale Jakube, s čím zase kalkuluješ? Když je sama matka schopná žít tak dlouho odděleně od táty, tak by jí snad nepřišlo ani na mysl, že by i její syn mohl sdílet s Jiřinou sice jednu místnost společně, ale beze všeho, co k dobrému vztahu patří.

„Ale pak ses přece jenom nechal svést?“- odpověděla Jiřina tak pohotově, jak to uměla jenom ona. V tomhle byla doslova přebornice. Kolikrát jsem ji musel až obdivovat, z čeho všeho

dokáže vykličkovat, že i z toho největšího maléru vyjde jako nevinátka.

„A co jsem taky mohl dělat, když jsi za tím šla tak cílevědomě?“ - nemohl jsem honem přijít na jiný výraz, ale jen co jsem to vyslovil, hned jsem se tomu musel sám v duchu zasmát. Jakápak cílevědomost? Obyčejně se přece tomu říká vychcanost.

„Cílevědomě? Jo?“ - chopila se toho výrazu, který jí přišel náramně směšný, zvlášť, když slyšela, s jakou urputností jsem ho vyslovil. „To máš určitě ještě z toho vašeho politického školení?“ - dávala mi najevo, že kdykoliv se s ní ocitnu ve slovní potyčce, budu pokaždé tím slabším.

„Co jiného jsem si mohl myslet, když jsi byla na ten sex jako divá?“ - neměl jsem ani v úmyslu se nějak ospravedlňovat, jenom jsem chtěl, aby si to uvědomila.

„Viš, jaká je pálka za to, že jsi souložil s nezletilou?“ - vyrukovala na mě znovu s tím svým nejsilnějším argumentem, jaký měla. Bylo to pro ni jakési zaklínadlo, které ji mělo ochránit před jakýmkoliv útokem zvenčí.

„Tohle už jsme, myslím, několikrát probírali, ne?“ - štválo mě, že tomu nelze jednou provždy udělat přítrž a jak jsem tak přemýšlel, jestli by se dalo najít něco, co by ji mohlo posadit na zadek, aby mi to už víckrát nepředhazovala, tak právě takový protiargument jsem našel. Někdy se takové věci stávají, že nějaké geniální myšlenky přijdou jako blesk z čistého nebe. „Jestli si myslíš, že bys s tím nějak uspěla, tak to jsi na omylu. Moc dobře vím, že je to trestné, ale ani ty bys z toho nevyvázla bez postihu. Ono totiž by se snadno dokázalo, kdo koho svedl, zvlášť, když jste měly s Marunou v Třebové u esenbáků takovou reputaci,“ - byl jsem sám se sebou spokojen, že jsem si na to vzpomněl a že jsem jí to tak mohl nandat. Jenže Jiřina nikdy nestrpěla, aby byla v pozici poraženého.

„No jo, tenkrát, to bylo něco jiného,“ - ohrnula vzdorovitě spodní ret.

„Aha, chceš říct, že tenkrát jsi byla mladá a hloupá a teď že jsi starší a chytrější?“ - použil jsem její vlastní verzi, kterou se oháněla, když byla v období své největší krize.

„Tenkrát jsem neměla kde bydlet, chápeš?“ - bez problému

přešla ten můj výsměšný tón. „Teď se situace radikálně změnila.“

„Myslíš si, že když jsi tady našla díky mé mámě azyl, že si můžeš vyskakovat?“ - v duchu jsem se musel opětně obdivovat její drzost.

„No samozřejmě,“ - přisvědčila bez sebemenší pochybnosti. „Tvoje máma totiž v tom jede s tebou.“

„Jak to? O co ti vlastně vůbec jde?“ - čekal jsem, co zase na mě vytáhne.

„Jestlipak víš, co je to kuplířství?“ - na okamžik jsem rozpoznal na její tváři něco jako vítězný úsměv.

„No samozřejmě, že vím, ale co to má s mámou společného? Ty na ni chceš hodit, že je jako kuplířka? Mohla bys být ráda, že tě tu vůbec trpí,“ - řekl jsem, i když jsem věděl, že v tomhle má Jiřina pravdu.

„Omyl! Tvoje máma mě netrpí, jak se domníváš,“ - zašklebila se mi do obličeje. „Tvoje máma mě má náhodou moc a moc ráda! Proč myslíš, že by mě tu jinak tak zdržovala, když už jsem chtěla kolikrát prásknout do bot?“

„A proč jsi to tedy neudělala?“ - položil jsem jí otázku, která se logicky nabízela. To by bylo terno, Jakube, kdyby zmizela nadobro z tvého života, víš? Jenže ty takové štěstí nemáš, protože jsi věčný smolař. A vlastně sis to zavinil sám. Táta ti chtěl pomoci a už to i vypadalo, že je všechno na dobré cestě, jenomže tys to musel poделat a přidat se hned k těm dvěma.

„Tak to se zeptej jí, proč mě přemlouvala, ať zůstanu. Řekla mi totiž, že jsem její nejlepší přítelkyně, jakou kdy za život potkala. Tak proč bych jí neudělala radost, ne?“ - hodila napřed jedním a potom i druhým ramenem, což u ní znamenalo, že s danou věcí nemá nic společného a dokonce to z určitého pohledu vyznělo tak, že vlastně matce činí jakési dobrodiní.

„Co jsi to vlastně za člověka?“ - děsila mě ta její nebezpečná přímočarost, kterou byla schopná smést každého, kdo by se jí chtěl postavit do cesty. „Ty nemáš k nikomu a ničemu žádný vztah! Jak to chceš v životě někam dotáhnout? Myslíš, že tě budou všichni milovat za to, že je permanentně podráždíš?“

„Podívej se, jedno je jisté. Když mě tvoje máma sama přihlásila k trvalému pobytu, vzala si to na triko bez mého přičinění,

takže já za nic nemůžu, abys věděl. A že si tím v Kostelci ohrožuje svoji pověst, za to já už teprve nemůžu!"- založila si ruce v bok, aby tím vyjádřila spokojenost nad tím, jak mi to dala sežrat. S údivem jsem sledoval, jak její oči dostaly najednou ten samý nádech, jaký jsem viděl u jejího otce. V tu chvíli se ve mně všechna ta nenávist k rodině Onderkových nahromadila a já jsem se docela přestal ovládat.

„Kdybys věděla, jak já tě nenávidím, tak by sis sebrala svých pět švestek, co ti moje máma tak laskavě a neprozřetelně věnovala a odtáhla bys za tím svým podařeným tatičkem! Vždyť ty jsi celá on!"- až jsem se dusil zlostí, jak to šlo ze mě ven. „Že jsem neposlechl mého tátu a nevyhodil tě hned ve dveřích!"

„Aha!"- naklonila se blíž ke mně a zasyčela mi do ucha. „Říkáš, že ten můj táta je hajzl, ale co ten tvůj?! Tichá voda, co břehy mele! Když se na mě dívá, tak mě pokaždé svléká očima!"

„To není pravda!"- považoval jsem toto nařčení jenom za další její výmysl, kterých měla v zásobě vždycky plno. „To je totiž zase jenom jedna z tvých domněnek, víš? Myslíš si, že tě svléká očima každý, kdo se jenom na tebe podívá! Ale já tě ubezpečuji, že nejsi bůhvíjaká krasavice, a jestli jsi o tom přesvědčená že ano, potom máš o sobě velice přehnané mínění!"

Její smeč jsi, Jakube, sice odvrátil, ale řekni sám, nemůže být v tom nakonec špetka pravdy? Cože? Ty pochybuješ o tátovi, který se tak snažil, aby ti vyhověl a vystrnadil Jiřinu z tohoto baráku? A co když je to kvůli tomu, aby zmizela, protože má sám máslo na hlavě? Nezapomeň, že kdysi už jednou podlehl ženským svodům a najednou ti přibyla do rodiny nevlastní sestřička. Jenže tenkrát za to nemohl, k tomu ho dohnali jeho milovaní soudruzi. Hele, nesváděj všechno na komunisty, kdyby nechtěl, tak se nic nestalo. Jenomže teď je to přece jenom jiné, táta je už v letech, takže to mluví za všechno. Jakube, ty jsi neslyšel o třetí míze? Přece jenom je to chlap, kvůli matčině pitomé strategii se už nepomiloval strašnou dobu a tady je v baráku mladá holka, tak co když?

„Tak nevíš, proč mě pořád šmíruje, když jsem třeba právě nahá v koupelně?"- šklebila se mi Jiřina přímo do obličeje.

„My máme nějakou koupelnu?"- zaskočilo mě, že jsem ještě od svého příjezdu na nic takového nenarazil. Vždycky to bylo

u nás s hygienou na štíru, protože jsme neměli ani vodovod, ani odpad do kanalizace, takže jsme si museli umývat v malém umyvadle postupně celé tělo, což bylo nejenom děsně nepohodlné, ale nakonec i ta naše čistota dostávala pořádně na frak.

„Vaši tomu říkají prádelna, protože tam máma občas vypere nějaké prádlo, ale jinak se tam dá docela obstojně vykoupat. Copak tys tam ještě nebyl? Přece tvůj táta ji udělal z toho kumbálku u chlívá, prý ještě v době, kdy jsi byl doma?“ - hleděla na mě jako na nějakého kretěna, který ani neví, kde se co v jeho rodném domě nachází.

„Neříkej, že tě táta šmíruje?“ - zaobíral jsem se ještě tou její předešlou větou a dokonce jsem si začal v duchu takovou situaci představovat. S mámou už nespál fakt strašně dlouho a podívat se na nahou ženskou - i kdyby byla sebeošklivější, přijde mužskému pokaždé něco jako osvěžení. Proč by jinak byl tak náramně ochotný Jiřinu vypoklonkovat z baráku? Přece proto, aby se nepodřekla a aby tím pádem to jeho šmírování nevyšlo najevo. Když tady nebude svědek, tak už se to neprovalí nikdy. Ale co když Jiřina zase lže jako obvykle a chce nás s tátou rozeštvat, aby si pak mohla s námi dělat, co se jí zlíbí?

„Pokaždé, když lezu do vany, tak vím, že je u dveří! Jsou tam v prknech čtyři vypadnuté suky. Vždycky je zacpu papírem, ale pokaždé ten papír zase zmizí. Ani se mu nedivím, že se chce podívat na mladou holku, když spí každý zvlášť,“ - aby tomu svému obvinění dodala důraz, kývla při každém slově hlavou. To, jak se přitom tvářila a vůbec jak se celkově chovala, to její tvrzení vyznělo tak skálopevně, že moje pochybnosti zase o nějaké procento vzrostly; takže vlastně řekla jenom to, co mi právě před chvílí prolétávalo hlavou.

„To je přece jejich věc, ne?“ - bylo mi z těch jejích řečí všelijak, ale musel jsem hájit tátu už ze samé podstaty. Je to totiž doposud jediný spojenec proti těm dvěma v tomto baráku. Naštvalo mě, že jsme se v těch vzájemných výčitkách museli dostat až sem. Přestávalo mě bavit vést s ní dál takové plané řeči a tak jsem je chtěl ukončit něčím, po čem by se chytla za nos, protože druhá takhle líná a prolhaná ženská jako je ona, se hned tak nenajde. „A víš ty vůbec, co teď udělám? Půjdu si lehnout,

protože ráno bych se rád zajel podívat do Sigmy na dílnu, zjistit co se tam za tu dobu změnilo a jaké je tam vůbec obsazení. Na rozdíl od tebe jsem totiž zvyklý poctivě makat."

Myslel jsem, že nad tím aspoň popřemýšlí a bude od ní na chvíli pokoj, jenže ona potřebovala na moji štiplavou poznámku jako obvykle něco připodotknout, protože musela mít poslední slovo, aby se ty naše dohady vůbec kdy ukončily.

„Fajn, já si jdu taky lehnout, protože zítra se zapojuji do pracovního procesu, jak s oblibou říkáš,“- dala mi s notnou dávkou ironie pocítit, čím se často v naší konverzaci oháním.

Když si odložila oblečení, nasoukala se do noční košilky a lehla si vedla mě, schválně jsem se obrátil na druhou stranu, abych jí ukázal, že mě už její nahota ani nezajímá, ani nevzrušuje, když všechno neguje ta její hrozná povaha, se kterou se absolutně nemohu vyrovnat.

„Já si myslím, že bys do té fabriky na knoflíky ani nemusela chodit, protože je to zbytečné,“- ještě pořád jsem dusil tu zlost, kterou jsem měl sám na sebe, protože jsem už od ní mohl mít pokoj, kdybych v tu kritickou chvíli pomohl tátovi. „Ono totiž to stejně dopadne jako v té Tesle. Buď tě ta práce brzy přestane bavit, nebo tam budeš mít problémy s lidmi, protože ty si všechny svoje průšvihy přivoláváš sama. A jakmile máma zjistí, jaká doopravdy jsi, tak konečně uzná, že jsem měl pravdu, když jsem jí už z Třebové psal, co všechno jsi mi provedla. A víš, co pak nastane? Přestane nad tebou držet ochranná křídla a vypoklonkuje tě z domu i bez mého přičinění,“- zahrál jsem si na prognostika, i když jsem právě v tuhle eskalaci udalostí ani já sám moc nevěřil.

„Tss, to se ještě uvidí,“- odfrkla bezstarostně, jenom aby mi ukázala, že je nad věcí.

Nemínil jsem tu její vytrvalost už dál komentovat, jenom jsem měl potřebu jí před spaním pohnout žlučí, když dělá ustavičně to samé ona mně. Z tohoto pohledu mám čisté svědomí; sám jsem se totiž už viděl v Sigmě na modelárně. Jaké tam budou změny? Nebo bude všechno při starém?

Všechno je jinak

I když jsem se těšil na setkání se svými spolupracovníky, tak se pořád do mých myšlenek pletla Jiřina. Pripadalo mi, jakoby neměla žádný pud sebezáchovy, takovou tu brzdu, kterou má každý normální člověk a která se ozve v ten pravý čas, kdy už se chýlí k nějakému průšvihů.

Ještě pořád jsem měl otevřené oči, protože jsem si představoval, jak to dopadne zítra na té dílně, až se tam zase objevím, když jsem si najednou uvědomil, že vidím v obou okenních tabulích odlesk jejího těla. Musela vstát tak tichounce, že jsem to ani nepostřehl. Nevím, jestli o tom věděla, nebo jestli se tak postavila schválně, abych ji měl na očích, i když jsem k ní otočený zády a z této pozice jsem tak mohl pozorovat všechny ty křivky a oblá místa, které ženy obvykle na sobě mívají. Krucinál!

Je to vážně hodně vzrušující, když chlap může takhle nenápadně pozorovat ženskou, když pózuje hanbatá a přitom třeba neví, jestli se na ni někdo kouká, nebo ne. Jenomže jak jsem znal Jiřinu, tak se určitě postavila na to místo záměrně, aby mi zahrála na nervy a trochu poškádlila moje ego. Nebo ne?

Jak je to v té přírodě někdy tak pitomě zařízeno! A zvlášť u lidí. Když někoho milujete, tak se vám vyhýbá a zase naopak, když někoho nesnášíte, tak se vnucuje. Ať jsem chtěl, nebo nechtěl, oči mi samy jezdily v tom odrazu po jejím těle a protože jsem ji už trochu znal, tak jsem míjel taková ta místa, která mi moc neimponovala, jako třeba její šavlové nohy a tak. Zato jsem se častokrát zastavil u výstražného trojúhelníku jejího klína, břicha, bocích, zadečku a toho přechodu ke stehnům. Tolikrát jsem si přitom řekl, že ty oči zavřu, že se na ni nebudu koukat, abych se zbytečně nenaštval, že o tohle všechno přijdu, když s ní nechci zůstat, ale nemohl jsem to udělat, protože se mi to samo nabízelo a protože by bylo škoda každý takový pohled promarnit.

Jakube, ty jsi prostě nenapravitelný. Na jednu stranu jí vykládáš, že s ní nechceš žít a teď, když se ti tady producíruje nahá, tak bys ji nejraději zbaštil jako nějaký zákusek.

Když se mnou takhle moje vnitřní druhé já hovoří, tak se

kolikrát až stydím. Vážně. Jsem pořád ještě normální, nebo se nějak od těch ostatních vymykám? Anebo všichni ostatní jsou devianti a jenom já nad nimi vyčnívám svojí normalností?

Někdy mám dojem, že mi z toho přemýšlení praskne hlava a je s podivem, že se to už dávno nestalo, protože těch věcí, co musím řešit je někdy hrozně moc. To je pak nejlepší uložit se do náruče boha Morfea a počkat si na ráno, až budou ty myšlenky uspořádané a hlavně aspoň nějak použitelné. A když existuje pořekadlo ráno moudřejší večera, pravděpodobně na tom něco bude. Tak jsem zavřel oči a pokusil se usnout.

I když jsem si řekl, že nebudu myslet na nic, nemohl jsem svému slibu dostat, protože se mi stále vracela jedna a ta samá otázka: jestli je definitivní, že s ní nechci žít už od teď, nebo jestli to s ní mám přece jenom ještě nějakou dobu vydržet a pokusit se ji takzvaně předělat k obrazu svému. Jakube, co ti to zase leze do hlavy za pitomosti? Jestliže se rozhodneš ji ignorovat a ona nakonec opravdu odejde, kdoví, jestli se nepotkáš s ještě daleko nemožnější ženskou, než je ona? Přece pro příklady nemusíš chodit daleko, podívej se třeba na mámu. Nebo vezmi si osudy tvých bývalých spolužaček, to jsou přece ukázkové příklady. Když to tak zdálky a nestranně pozoruješ, tak nakonec zjistíš, že svět je plný nepochopitelných protikladů, zvrátů, demencí a podlostí. Samozřejmě, mohou být výjimky, jako to bývá nakonec i u všech pravidel, které si lidstvo vymyslelo. Můžeš mít štěstí a najít právě takovou tu ojedinělou světici, ale jak tě znám, tak by sis toho stejně nevážil. Jak to víš? Kdybych takovou opravdu našel, tak bych ji nosil na rukou. Přinesl bych jí modré z nebe, jak se říká. Ano? Tak to tedy zase pěkně kecáš, hošánku. Já ti říkám, že by sis jí nevážil proto, že je to u lidí prostě taková běžná praktika. Neváží si toho, co mají na dosah a touží po tom, co je jim vzdálené. Tak ty mi radíš, abych tu Jiřinu fakticky pustil k vodě? Máš pravdu, když se oprostím od té jedné, tak tím se mi rozšíří možnost výběru. Kolik jenom vzácného času tím člověk ztratí, než si najde toho pravého partnera! Kolik žen jsem už mohl potkat, a kolik krásných těl by se mi mohlo nabízet za tu dobu, kterou jsem s Jiřinou promeškal!

V tom prvním okamžiku jsem nevěděl, jestli si ještě pořád přemýšlím, nebo jestli se mi už podařilo usnout, ale každopádně jsem tentokrát pocítil opravdu nadmíru veliké vzrušení, které se mi rozlévalo po celém těle tak intenzivně, až jsem se skutečně probudil. Když jsem pak zjistil, kvůli čemu jsem se vlastně probral, bylo mi jasné, že to nemohlo dopadnout jinak. Jiřina si počkala, až budu pravidelně oddechovat a když myslela, že už opravdu spím, tak si začala hrát s mým penisem. Nevím, jak pokračovaly dál ty její myšlenkové pochody, když jsem jí přece dal tak okatě najevo, že o ni už nemám zájem, ale zřejmě jí to vůbec nevadí, nebo se aspoň tak přede mnou tváří. Tohle přece není normální, takhle splachovací ženskou aby člověk pohledal, Vážně. Nemohl jsem pochopit, proč to dělá, ale řekl jsem si, že ji tentokrát vytrestám, aby věděla, že aktivity podobného rázu na mě neplatí a že když něco řeknu, tak si za tím i stojím. Jenže Jiřina se ale mazlila pořád dál a i když jsem se snažil myslet na všechno možné, jenom ne na soulož, stejně mi to nebylo nic platné. Byl jsem už tak vzrušený, že určitě poznala, že ten spánek jenom předstírám. I když mi tím kumulujícím vývojem situace tlouklo srdce až někde v krku, bojoval jsem sám se sebou a snažil se jenom o to, abych dýchal hluboce a pravidelně a abych se neprozradil třeba jen malým polknutím.

Co vám mám povídat, dál už to šlo překotně rychle; prostě na ten můj ztopořený penis nasedla a ten s naprostou lehkostí vklouzl do její štěrbinky.

„Tak co? Ještě pořád spinkáme?“- začala mi bezostyšně žmoulat ušní lalůček svými rty.

Zatnul jsem zuby a dál jsem (aspoň podle vlastního mínění) úspěšně imitoval ležící poleno pohozené někde v lese, jenže ve skutečnosti jsem si vychutnával všechno, co bylo k mání. Každý její pohyb, každý stah její vagíny, vnímal jsem, jak její poševní stěny obemykají moje přirození a připadalo mi to, jako bych ho měl ve smrtící kličce nějakého hada škrtiče, ale bylo to tak příjemné, že jsem si dokonce začal přát, aby to trvalo co nejdéle.

Co se ovšem stalo pak, bylo pro mne, jako bych vlezl pod ledovou sprchu. Byl jsem plně zabraný do toho sledování, že

jsem si svoji vlastní ejakulaci uvědomil až příliš pozdě. Tak! Jakube, tys tomu teď nasadil korunu! Chtěl ses s ní přece rozejít, nebo ne? Jsi prostě nezodpovědný holomek a já se s tebou nemám o čem bavit. Počkej, vyslechni mě! Přece víš, že jsem za to nemohl, to ona si začala! Měl jsi tomu zabránit, když jsi přesvědčený, že spolu nemůžete žít. A jak? Normálně jsi ji měl ze sebe shodit a říct jí, že je kráva, jestli si myslí, že když ti nastaví tu svoji pipku, že tě může utáhnout na vařené nudli. Vždyť jsem ji taky původně chtěl ze sebe sundat! Chtěl, ale neudělal! Když ty všechno necháš dotáhnout do takovýchto konců, to je s tebou potom opravdu těžké. Teď ti tu leží udýchaná na hrudníku, spokojená, protože se evidentně udělala a jak tě znám, tak ji zase vezmeš na milost, protože je to pro tebe samotného vzrušující a příjemné. A nekecej, že ne. Přece tě znám, takže si nemusíš nic vymýšlet.

Moje druhé já mělo pravdu, když přesně odhadlo, že stavím sexualitu nad charakter. Jenomže co má jeden dělat, když se mu toho sexu chce, je mladý a teprve naplno poznává, jak to je úžasné? Jak si to ta příroda na nás pěkně vymyslela, když to člověka přitahuje k tomu druhému pohlaví tak silně, že tomu nelze zabránit! A tak jsem sám sebe přesvědčil, že vlastně ještě nic není definitivně ztraceno, že ten vztah má „cosi do sebe“, že možná já nemám tu trpělivost, abych ji lépe pochopil. No prostě jsem se obviňoval, jak jsem mohl, abych ji měl po ruce a mohl si kdykoliv zašukat, kdy mě jen napadne, nebo kdy budu cítit potřebu.

Ze zcela nepochopitelných důvodů (myšleno z pohledu nestranného pozorovatele zvenčí) jsem se stal společným spiklencem proti vlastním rodičům a prakticky proti celému světu. Jiřina, i když měla vady na kráse, šířila kolem sebe nějaké zvláštní fluidum, kterému se dalo velmi snadno podlehnout. Byla to živoucí vábnička a běda tomu, kdo se k ní dostal příliš blízko, nebo aspoň do jejího dostřelu, jako jsem to před časem z neznalosti věci udělal třeba já.

Když jsem se na druhý den ráno potkal poprvé s tátou, věděl hned, kolik uhodilo. Neřekl nic, jenom se ušklíbl a já jsem

v tom cítil zase to pohrdání, kterého jsem měl od něho v dětství každodenně celou přehršel a které mě stále jako stín provázelo i do dospělosti. Dokonce jako bych při tom zřetelně uslyšel i zapraskání - to jak nade mnou lámal tu pověstnou hůl. Proto jsem se co nejdřív sbalil, abychom si nebyli na očích a zajel jsem se podívat do svého mateřského závodu, jak to bude dál s mojí prací.

I když jsem tátovi pomáhal snášet z půdy ty základní věci, abychom se s Jiřinou zahrnili v bývalé krejčovské dílně, bylo to jenom kvůli tomu, abych zbytečně nečeřil hladinu, že vlastně na nikom nejsem závislý a že je mi v podstatě jedno, jestli matka prosadí, aby Jiřina bydlela u nich, protože já se sám o sebe postarám. Až doposud jsem měl totiž v kapse schovaný svůj největší trumf, o kterém jsem se prozatím nikomu nezmínil - že po návratu z vojny mám zároveň se zvýšenou platovou třídou také slíbený byt přímo v Lutíně jako odměnu za to, že jsem za fabriku odpracoval brigádu v uhelných dolech v Ostravě; takže co se týkalo bydlení, o to jsem nemusel mít starost.

Jakub nastupuje do práce

Když jsem vešel do dílny, připadal jsem si jako v Jiříkově vídění. Nejenom že tu byly nové stroje i pracovní stoly, bylo tu nové i celé osazenstvo. V prvním momentě jsem ani nemohl nikoho poznat, až teprve když jsem se po chvíli rozkoukal, tak se přece někdo známý tu a tam našel. Dozvěděl jsem se, že se rušila velká část modelárny v Olomouci v tehdejších Železárnách Petra Bezruče, a že těm šťastlivcům, kteří měli rodiny, nabídlo vedení Sigmy podnikové byty. Já jsem ovšem k takovým šťastným nepatřil; naopak, zjistil jsem, že se za tu dobu, co jsem za podnik makal v Ostravě na dole, aby měli levnější elektřinu a pak jsem další dva roky sloužil vlasti, aby měli klid při práci, vyměnilo celé vedení, takže moje původní dohoda, že při návratu z vojenské služby dostanu vyšší mzdové zařazení a byt, pozbyla tím pádem platnost.

Protože bylo na dílně přespříliš modelářů ve slibované třídě, zařadili mě do stejné kvalifikační skupiny, jako mé bývalé spolužáky, kteří se taky vraceli z vojny stejně, jako já. Dali nám opravovat modely, a to znamenalo, že na nějaký postup jsem mohl čekat i velice dlouhou dobu; možná i víc, jak deset let. Systém povoloval rozmístění tříd na jednom pracovišti pouze do určitého počtu pracovníků, takže na každé dílně vznikala jakási hierarchie, která dovolila postup jedině tehdy, když někdo z vyšší třídy umřel, nebo odešel do důchodu.

Touto novou situací jsem byl velice zklamán a nepomohlo ani, že jsem si nechal objednat schůzku přímo s ředitelem. Jenom co jsem mu začal vysvětlovat, že jsem na tu brigádu do dolů šel dobrovolně, bylo mi řečeno, že bytů je málo a zájemců hodně, a že přednost mají ženáci, nejlépe alespoň s jedním děckem. Co se týkalo toho zvýšení platové třídy, tak jsem se od něho dozvěděl, že se v tom něco pokusí udělat (což znamenalo v překladu, jen si počkej, chlapečku jako ostatní, stejně by kvůli tomu na tebe spolupracovníci hleděli skrz prsty, protože takový skok není normální).

Z mého hlediska tento zavedený postup rozhodně spravedlivý nebyl. Dělník dosáhl v relativním zdraví dejme tomu pět-

apadesát let, a protože právě odešel jeden „devítkář“, tak díky tomuto systému zastoupil jeho kvalifikaci. V deváté třídě byl modelář už automaticky považován za specialistu (a podle toho byl taky ohodnocován), i když třeba neodváděl práce o nic víc, než dělník, který měl plat o dvě třídy nižší. Například takový pan Lakomý byl považován za specialistu na lopatky pro oběžná kola a často jsem se mohl přesvědčit o jeho důkladném využití pracovní doby, protože jsem měl svůj ponk přímo naproti. Všichni jsme od zahoukání na začátku směny makali na svém modelu jak šroubkové, ale pan Lakomý si musel vypít na kuřárně svoje ranní kafičko a k němu vykourit jednu nebo dvě cigarety. Když se objevil na dílně, obešel několik spolupracovníků, podíval se na to, co právě dělají a přidal každému z nich několik „cenných“ rad, jako třeba „to máš, kurva, blbě“, nebo „tady to jsi udělal na hovno“. Když se konečně dostal ke svému stolu, postavil se před výkres a dlouze se do něho zahleděl. Pak ho ještě porovnával s mírami na rýsovací desce, a to tak dlouho, až z toho obvykle dostal migrénu. Tu pak spolehlivě odbourával tím, že si zašel za ženskými do lakovny na nějaký ten drb spojený s konzumací domácí slivovičky, kterou tam měly neustále po ruce jako prostředek první pomoci. (Na nátěr modelů se používaly lihové barvy, takže ty vůně se překrývaly; a i kdyby do lakovny přišla případná kontrola, nemohla mít absolutně žádné podezření, že se na pracovišti pije nějaký alkohol.)

Pochopitelně, ženské se baví mezi sebou o všeličem a zpravidla hodně často zabrousí i do těch nejintimnějších záležitostí, takže se tento člověk dozvěděl i o tom, o čem neměl ani tušení leckterý právoplatný manžel té které spolupracovnice. Něco sice dokázal utajit, ale dost se toho vyneslo ven, mezi ostatní chlapy. A byly tam takové pikanterie, jako například ta, že nějaká Pavla přišla do jiného stavu s jedním zedníkem, co stavěli baráky právě pro ty modeláře, co přišli z Železáren Petra Bezruče posílit Sigmu. Když pak její manžel přijel z montáží ze Saúdské Arábie skoro po dvou letech, tak mu dcerka už málem říkala tati. Takový byl tedy pan Lakomý. A to si taková kafička dával pravidelně i čtyři za směnu - ale na jeho obranu musím říct, že je někdy prokládal i prací.

Jiřina dostala práci v Kornolitu

Když jsem se dozvěděl, že sice budu jenom opravovat modely, ale že to má být vzhledem k mým předchozím zásluhám pouze dočasná záležitost, sklapl jsem uši a na jejich nabídku jsem přistoupil. Co taky jiného? Vyučený jsem byl v oboru, kde práce mě především bavila, byla čistá, přesná, v teple, a nechtěl jsem ji měnit za nějakou jinou, kterou bych dělal třeba ve špíně, v mrazu a s odporem.

Když jsem přijel domů a naši se mě zeptali, jak jsem dopadl, řekl jsem jenom, že mě přijali zpátky a že je to normálka. Na oplátku jsem se zeptal, jak pořídila Jiřina, a na to mi máma odpověděla, že se ještě uvidí. Že v tom Kornolitu jim neřekli nic konkrétního, ale že prý tam dělá seřizovače Jenda Soldán, co bydlí kousek od nás na pořadí, takže se za ni přimluví. S Jiřinou to bylo totiž problematické v tom smyslu, že v zahradnictví by byla pořád špinavá, v čistírně by dostala ekzém a dělat uklízečku v nemocnici bylo absolutně pod její úroveň. Asi za hodinku potom přišla domů i Jiřina a byla celá rozradostněná, protože prý jí Soldán slíbil, že se uvolnilo místo na vrtačce, takže není problém, aby u nich v podniku nastoupila.

„Představ si, budu vrtat dírky do knoflíků!“- volala radostně hned ode dveří. „To je jiná práce, než u toho lisu v Tesle! Tam byla děsná pakárna. Pořád spékat ty samé pecky, dva tisíce kusů denně! To bylo na zblbnutí, to jistě chápeš?“

„No dobře, a kolik těch knoflíků musíš vyvrtat za šichtu?“- zajímal jsem se, protože jsem neviděl až tak velký rozdíl mezi sériovou prací v Tesle a sériovou prací v Kornolitu.

„To ještě nevím,“- zamyslela se. „Tak dvě stě? Tři sta?“- vyslovila nakonec tak nízké číslo, že tátovi málem spadly brejle do kávy, kterou si právě uvařil.

„To budeš muset hodně přidat, aby sis vydělala,“- usoudil jsem podle toho, že knoflíky jsou haléřovou záležitostí a firma musí být přece aspoň trochu zisková.

„Chceš mi říct, že to půjde taky do tisíců?“- koukala se na mě, jestli si nedělám legraci.

„Já myslím, že ano,“- přikývl jsem. „To ses ale měla zeptat zavčas, abys pak nebyla zklamaná.“

„To jsem fakt asi měla,“ - opožděně se zahloubala do sebe. „Jsem to ale husa, že?“ - přiznala sebekriticky, ale udělala to jenom proto, aby si před námi ponechala otevřená zadní vrátka, kdyby se v budoucnu vyskytly nějaké potíže.

„Nějaký čas to tam snad vydržíš, ne? Já se ti mezitím porozhlédnu po něčem lepším a pak se uvidí,“ - přislíbil jsem jí, abych nějak předběžně ukončil tuhle debatu, která prozatím neměla řešení. „Kdy že ti řekl ten Soldán, že bys mohla nastoupit?“

„Řekl, že hned zítra,“ - nakrčila nos při té představě, že se bude muset někam trmácet do zaměstnání z teplého místa, kde se jí tak pohodlně žije.

Už tohle gesto mě mělo varovat, že to s tou její prací nebude nijak růžové - a to se mi taky záhy potvrdilo. Po dvou směnách si doma stěžovala, že si na ni zasedl nějaký Dvořák, co dělá v té fabrice mistra. Máma řekla, že v tom musí něco udělat, protože na její Jiřinku si nějaký Dvořák nesmí dovolovat a tak jsme se hned příštího dne objevili v jeho kanceláři. (Pochopitelně, že jsem si telefonicky musel vzít na modelárně volno, ale vzhledem k tomu, že si člověk potřebuje po dvou letech vojenské služby vybavit různé osobní věci, nedělali mi žádné problémy).

Mistr Dvořák byl už od pohledu celkem sympaták, což nás dost překvapilo, takže místo toho, abychom si to s ním vyjasnili jako první, tak začal mluvit on. A nebylo to příjemné ho poslouchat, protože jsme se dozvěděli, že Jiřina je velký lajdák, že odchází od vrtačky příliš často kouřit, že se jí kvůli tomu často lámou vrtáky a to je důvod, aby chodila do dílny k seřizovačům, kde tráví spoustu zbytečného času klábosením. Proto také nemůže splnit denní normu, a musí vlastním časem nastavit to, co na své směně zameškala. Aby vůbec přinesla domů nějaké peníze, musí také práci navíc nahradit zmetky, které vyrobila (stroj totiž automaticky posunuje knoflíky pod vrtací hlavici, a když je obsluha pryč a zlomí se vrták, tak nemá kdo vrtačku zastavit). Mistr Dvořák nám pak ukázal všechno názorně při prohlídce dílny a když mluvil s mámou, přitočila se ke mně jedna s Jiřininých spolupracovnic, která

mi spiklenecky pošeptala do ucha, ať si dám pozor, že Jiřina láme ty vrtáky schválně, protože na odpolední směnu chodí jeden mladý seřizovač a ona má pak důvod trávit s ním spoustu času u něho v kumbálku. K dovršení všeho nám pak mistr ukázal asi desetikilovou krabici plnou zmetků, které za ty dva dny už stačila Jiřina vyrobit.

Naše „trestná“ výprava tak po této ledové sprše přestala mít tím pádem smysl, takže jsme si připadali, jako že jsme spíš potrestáni my dva, než nějaký mistr, co to měl původně odskákat.

„Víte, pane Dvořáku, taková práce naší Jiřince nesvědčí,“ řekla matka, když viděla ty nepodařené kusy a věřím, že to v té chvíli myslela naprosto vážně. „Bude lepší, když tady u vás skončí a najde si něco jiného.“

„To bude asi to nejlepší, co pro to můžeme všichni udělat,“ chopil se mistr Dvořák hbitě jejích slov. Bylo na něm sice vidět, jak se mu částečně ulevilo; jenže pořád ještě držel tu krabici a tak mi ji vrazil do rukou. „Ani po vás nebudu chtít žádnou náhradu za ty zmetky,“ řekl po kratičké úvaze. „Tady máte, vezměte si všechno domů, ať mi to tu není na očích,“ vypo-klonkoval nás spěšně z dílny, aby už měl od nás konečně pokoj. Tak jsem přišel sice zadarmo ke slušnému počtu nedohotovených knoflíků, jenže Jiřina nám zase zůstala na krku, aniž by přispěla na domácnost jedinou korunou. Doma jsem pak na těch polotovarech, které šly ještě opravit, ručně vyvrtal chybějící dírky a z těch, které opravit nešly, jsem na drtičce kostí umlel rohovinovou moučku; tu jsem pak použil jako hnojivo k mladým jablůnkám, které jsem na jaře vysadil na zahradě, protože se má šetřit a nemá se zbůhdarma vyhazovat něco, co už je vyrobeno a může to ještě sloužit třeba i k jiným účelům.